

Γέρων Χαλκηδόνας Εμμανουήλ: Η Ορθοδοξία είναι ζων οργανισμός

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου](#)

Ως ένα διαρκές σάλπισμα ζωής χαρακτήρισε την εορτή της Κυριακής της Ορθοδοξίας ο Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνας κ. Εμμανουήλ κατά την χθεσινή του ομιλία στον Πάνσεπτο Πατριαρχικό Ναό του Αγίου Γεωργίου όπου τελέστηκε [Πατριαρχική και Συνοδική Θεία Λειτουργία](#) προεξάρχοντος του Οικουμενικού Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου.

Η Ορθοδοξία αποτελεί την συνεχή Πεντηκοστήν, την αιώνιον νεότητα του Πνεύματος, τόνισε ο Σεβασμιώτατος και πρόσθεσε ότι: “Η Ορθοδοξία, διὰ νὰ σταθῆ ἐπαξίως εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον, ὀφείλει νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ λόγος της εἶναι καθαρὸς, κρυσταλλὸς διαυγής, ὅπως ἀκριβῶς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ θεοῦ στόματος τοῦ Σωτῆρος”.

Αναλυτικά η ομιλία του Μητροπολίτη Γέροντος Χαλκηδόνος κ. Εμμανουήλ:

Παναγιώτατε,

Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι ἅγιοι Ἀδελφοί,

Ἐξοχώτατοι,

Ἐντιμολογιώτατοι Ἄρχοντες,

Εὐλογημένε λαὸ τοῦ Κυρίου,

Σήμερα, ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία, ἡ Μήτηρ καὶ τροφὸς τοῦ Γένους τῶν Ὁρθοδόξων, λαμπροφορεῖ καὶ ἀγάλλεται, ἐορτάζουσα γεγονὸς ὑψίστης ἱστορικῆς καὶ ἐκκλησιολογικῆς σημασίας. Ἡ Ἀναστήλωσις τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων, ἡ ὁποία ἐσφράγισε τὴν νίκην τῆς Ἀληθείας καὶ διετράνωσε τὴν πίστιν εἰς τὴν πραγματικότητα τῆς Σαρκώσεως τοῦ προαιωνίου Λόγου τοῦ Θεοῦ, βεβαιοῦσα τὸν θεῖον λόγον ὅτι «γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» (Ἰωάν. 8, 32), συνιστᾷ τὴν αἰτίαν τῆς παρουσίας κοινῆς εὐφροσύνης ἡμῶν.

Ἡ ἐορτὴ αὕτη ἀποτελεῖ ἓν διαρκὲς σάλπισμα ζωῆς καὶ ἠχηρὸν κάλεσμα εἰς ἐγρήγορσιν καὶ δυναμικὴν πορείαν πρὸς τὸ μέλλον, καθότι ἡ Ορθοδοξία εἶναι ζῶν ὀργανισμὸς, παλλόμενος καὶ διαρκῶς ἐξελισσόμενος ἐντὸς τῆς ἱστορίας, μὲ τὸ βλέμμα ἐστραμμένον πάντοτε πρὸς τὰ Ἔσχατα, πρὸς τὴν ἐρχομένην Βασιλείαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ θεώρησις τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἐνός μουσείου, ὅπου φυλάσσονται ταριχευμένοι αἱ ιδέαι τοῦ παρελθόντος, προστατευμένοι ἀπὸ τῆς φθορᾶς τοῦ χρόνου ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς πνοῆς τῆς ζωῆς, συνιστᾷ πλάνην οἰκτρᾶν.

Ἡ Ὁρθοδοξία ἀποτελεῖ τὴν συνεχῆ Πεντηκοστήν, τὴν αἰώνιον νεότητα τοῦ Πνεύματος, τὸ ὁποῖον «καινοποιεῖ τοὺς γηγενεῖς» καὶ μεταμορφώνει τὸ παρόν, προσδίδον εἰς αὐτὸ τὴν προοπτικὴν τῆς αἰωνιότητος. Ἡμεῖς, οἱ σύγχρονοι πιστοί, καλούμεθα νὰ βιώσωμεν τὴν πίστιν ὡς βάτον φλεγομένην ἀλλ' οὐ κατακαιομένην, ζῶντες τὸ «νῦν» καὶ οἰκοδομοῦντες τὸ «αὔριον», γνωρίζοντες ὅτι ὁ Χριστὸς τυγχάνει ὁ «ὁ ἦν, ὁ ὢν καὶ ὁ ἐρχόμενος», ὁ Κύριος τῆς ἱστορίας, τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος.

Συχνάκις, ἡ ἀνθρωπίνη ἀδυναμία ῥέπει πρὸς ἐξιδανίκευσιν τοῦ παρελθόντος, δημιουργοῦσα εἰδωλικὰς εἰκόνας ἐποχῆς τινος, ἡ ὁποία οὐδέποτε ὑπῆρξε τόσον ἄσπιλος ὅσον ἡ φαντασία ἡμῶν τὴν παρουσιάζει. Ἀναπολοῦμεν ἐποχὰς, τὰς ὁποίας θεωροῦμεν «χρυσᾶς», λησμονοῦντες τὴν σκληρὰν πραγματικότητα ἣν ἐβίωσαν οἱ προπάτορες ἡμῶν, καθότι ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια, ἀπογυμνωμένη τῆς ῥομαντικῆς ὠραιοποιήσεως, ἀποκαλύπτει ὅτι οἱ αἰῶνες ἐκεῖνοι ὑπῆρξαν πεδῖον σκληρῶν καὶ συχνάκις ἀπανθρώπων δοκιμασιῶν. Οἱ ἄνθρωποι ἀντιμετώπιζον καὶ τότε λιμούς, λοιμοὺς θανατηφόρους καὶ πολέμους ὀλεθρίους ἐν μέσῳ διαρκοῦς ἀβεβαιότητος διὰ τὴν ἐπιβίωσίν των, ὑποφέροντες ὑπὸ τὸ βάρος ποικίλων ἀντιξοοτήτων διαιρέσεων, αἱ ὁποῖαι διέσπων τὸν κοινωνικὸν ἵστόν, στερούμενοι ταυτοχρόνως ὄλων ἐκεῖνων τῶν γνώσεων καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν κατακτήσεων, πού σήμερον διευκολύνουν τὴν ζωὴν μας.

Τὸ παρελθόν, μεθ' ἀπασῶν τῶν δυσκολιῶν αὐτοῦ, παραμένει διδάσκαλος σεβαστός, ἀλλὰ παύει νὰ εἶναι δεσμοφύλαξ. Ἡμεῖς, θέλοντες νὰ τιμήσωμεν τοὺς πατέρας, ὀφείλομεν νὰ προχωρήσωμεν πέραν αὐτῶν, βλέποντες τὸν κόσμον διὰ τῶν διόπτρων τοῦ μέλλοντος καὶ τῆς ἐλπίδος, τιμῶντες τὴν μνήμην αὐτῶν διὰ τῆς προόδου καὶ τῆς δημιουργίας νέων δομῶν καὶ τρόπων συμβιώσεως, ἀποφεύγοντες τὴν στεῖραν μίμησιν μορφῶν προτύπων ἐκ τοῦ παρελθόντος. Κατὰ τὴν παρότρυνσιν τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν, ὀφείλομεν «τοῖς μὲν ὀπίσω ἐπιλανθάνεσθαι, τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτείνεσθαι, κατὰ σκοπὸν διώκειν ἐπὶ τὸ βραβεῖον» (Φιλιπ. γ', 13-14). Τὸ μήνυμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς τυγχάνει κατ' ἐξοχὴν φωτεινὸν καὶ διδακτικόν, ἀπαλλαγμένον τῆς μελαγχολίας τῆς συντηρήσεως, καθὼς αἱ ἐποχαὶ ἀρνητισμοῦ καὶ ἀγόνου πολεμικῆς, ἀποκλεισμῶν καὶ ἀλληλοαναιρέσεων, παρῆλθον ἀνεπιστρεπτί.

Εἶναι γεγονὸς ὅτι, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, διεπράχθησαν ἄλλοτε ἀδικίαι καὶ διακρίσεις, γεγονότα τὰ ὁποῖα ἡμεῖς σήμερον, μετὰ συντριβῆς καρδίας ἀλλὰ καὶ μετὰ παρρησίας, ἀπορρίπτομεν, ἐπιλέγοντες τὴν ὁδὸν τῆς γνησίας ἀγάπης καὶ τῆς καταλλαγῆς. Ἀναγνωρίζομεν τὰ σφάλματα τοῦ χθὲς ἵνα θεμελιώσωμεν τὴν ἀλήθειαν τοῦ αὔριου. Ὁ Χριστός, τὸν Ὅποῖον κηρύττει ἡ Ὁρθοδοξία σήμερον καταλύει τὰ τείχη καὶ οἰκοδομεῖ γέφυρες. Ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ἡ ὄντως Εἰκὼν τοῦ Ἀοράτου Θεοῦ, εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος προσέγγισε τὸν ἁμαρτωλὸν τελώνην,

συνδιελέχθη θεολογικῶς μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος, ἤπλωσε τὴν χεῖρα Αὐτοῦ πρὸς τοὺς περιθωριοποιημένους καὶ τοὺς λησμονημένους τῆς κοινωνίας.

Αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστὸς τῆς Ὁρθοδοξίας: ὁ Θεὸς ὁ ὁποῖος ἀναζητεῖ τὸ ἀπολωλὸς, ὁ Θεὸς τῆς εὐσπλαχνίας καὶ τῆς συγγνώμης. Ἡ Ὁρθόδοξος πίστις ταυτίζεται μετὰ τῆς ἀγκάλης τῆς ἀνοικτῆς, τῆς χωρούσης πάντα, ἄνευ ὄρων καὶ προϋποθέσεων, διότι πᾶσα ἐρμηνεία περιορίζουσα τὴν φιλόνητον θεῖαν ἀγάπην εἰς κλειστάς ομάδας «καθαρῶν», συνιστᾷ παραχάραξιν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἄρνησιν τῆς πανσωστικῆς Ἐνανθρωπήσεως.

Ἐὰν τινὲς φρονοῦν ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία συνίσταται εἰς τὴν ἐξωτερικὴν λάμψιν, τὰ βαρύτιμα ἄμφια καὶ τὴν κοσμικὴν μεγαλοπρέπειαν, πλανῶνται. Ἡ ἀντίληψις αὐτῆ, ἡ ὁποία ἴσως ἐξυπηρέτησε πολιτικὰς σκοπιμότητας παρελθουσῶν αὐτοκρατοριῶν καὶ κοσμικῶν ἐξουσιῶν, κατέρρευσε πλέον ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἰδίας τῆς ἀληθείας, καθότι ἡ οὐσία τῆς πίστεως εὐρίσκεται εἰς τὴν ταπείνωσιν, τὴν διακονίαν καὶ τὴν θυσιαστικὴν προσφορὰν. Τὰ ἐξωτερικὰ σχήματα δύνανται νὰ μεταβληθοῦν, ἡ Ἀλήθεια ὅμως παραμένει ἀναλλοίωτος καὶ λάμπει διὰ τῆς ἀπλότητος αὐτῆς, ὅπως ἔλαμψεν ἡ Φάτνη τῆς Βηθλεέμ. Ἴδου δὲ καὶ ἡ νέα γενεὰ ἔχει ἤδη ἀπομυθοποιήσει τὰ στοιχεῖα ταῦτα, ἀναζητοῦσα τὴν οὐσίαν πέραν τῶν τύπων, τὸ περιεχόμενον πέραν τοῦ σχήματος. Κατ' αὐτὸ ἄλλωστε τὸ πνεῦμα, ὁ Κύριος εἶπεν: «ὁ δὲ μεῖζων ὑμῶν ἔσται ὑμῶν διάκονος» (Ματθ. κγ', 11). Στρέφομεν τὸ βλέμμα ἡμῶν μετὰ πολλῆς ἐλπίδος καὶ στοργῆς πρὸς τοὺς νέους, τοὺς βλαστοὺς τούτους τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι «ἀπλῶς 'τό μέλλον' τῆς Ἐκκλησίας», ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνεργῶς ἔκφρασις τῆς φιλοθέου καὶ φιλανθρώπου ζωῆς αὐτῆς ἐν τῷ παρόντι», συμφώνως πρὸς τὴν Ἐγκύκλιον τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὴν συμπλήρωσιν δεκαετίας ἀπὸ τῆς συγκλήσεως τῆς ὁποίας τιμῶμεν ἐφέτος.

Ἀκούονται, δυστυχῶς, φωναὶ μεμψιμοιρίας ἐκ μέρους τινῶν ἐπαναπαυομένων, οἱ ὁποῖοι κατηγοροῦν τὴν νεολαίαν δι' ἀσέβειαν πρὸς τὰς παραδόσεις ἢ δι' ἀπομάκρυνσιν ἐκ τῆς πίστεως, ὅμως ἡ πραγματικότης τυγχάνει τελείως διάφορος καὶ λίαν παρήγορος. Ἐκπληροῦται, κατ' οὐσίαν, ἡ προφητεία: «καὶ οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν προφητεύσουσιν, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται» (Ἰωήλ γ', 1· πρβλ. Πράξ. β', 17). Οἱ νέοι ἄνθρωποι σήμερον διαθέτουν ὀξυδέρκειαν πνεύματος καὶ νοημοσύνην ἀξιοθαύμαστον, ἀνωτέραν πολλάκις τῶν προηγουμένων γενεῶν, ζῶντες ἐντὸς ἐνὸς κόσμου ἀνοικτοῦ, ὅπου ἡ πληροφορία καὶ ἡ γνῶσις διαχέονται ταχέως. Ἔχουν κριτικὴν σκέψιν, δῶρον Θεοῦ πολύτιμον, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐπιτρέπει νὰ κρίνουν, νὰ συγκρίνουν καὶ νὰ ἀναζητοῦν τὴν γνησιότητα, ἀπορρίπτοντες τοὺς ψευδεπιγράφους συμβιβασμούς. Ἡ νέα γενεὰ ἀρνεῖται τὴν ἐπιβολὴν ἰδεῶν διὰ τῆς βίας ἢ τῆς αὐθεντίας, ἀπαιτοῦσα τεκμηρίωσιν, διάλογον καί, κυρίως, συνέπειαν λόγων καὶ ἔργων. Τὸ γεγονός τοῦτο συνιστᾷ μεγίστην εὐλογίαν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, καθὼς ἀπαιτεῖ νὰ γίνωμεν

ϊκανότεροι, εϊλικρινέστεροι καϊ ούσιαστικότεροι, καϊ μᾶς ώθεϊ νᾶ καθαρϊσωμεν τὸν λόγον ἡμῶν ἀπὸ τὰ στοιχεϊα τῆς ξυλίνης γλῶσσης καϊ νᾶ ὀμιλήσωμεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Ὁρθοδοξία, διὰ νᾶ σταθῆ ἔπαξίως εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον, ὀφείλει νᾶ ἀποδείξη ὅτι ὁ λόγος της εἶναι καθαρός, κρύσταλλος διαυγῆς, ὅπως ἀκριβῶς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ θείου στόματος τοῦ Σωτῆρος. Ὅταν ὀμιλῶμεν μετ' εἰλικρινείας, ἄνευ σκοπιμοτήτων καϊ ἀποκρύψεων, τότε καϊ μόνον δυνάμεθα νᾶ ἐλκύσωμεν τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, πού διψοῦν διὰ τὴν ἀλήθειαν καϊ ἐπιθυμοῦν μίαν Ἐκκλησίαν, ἡ ὀποία «δέν ζῆ διὰ τόν ἑαυτόν της· προσφέρεται δι' ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα, διὰ τὴν ἀνύψωσιν καϊ τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ κόσμου»[1], πάλιν συμφώνως πρὸς τὴν Ἁγίαν καϊ Μεγάλην Σύνοδον τῆς Κρήτης.

Ἡ γλῶσσα τῆς ἀληθείας καϊ τῆς γνησιότητος συγκινεῖ ὄχι μόνον τοὺς πιστοὺς, ἀλλὰ καϊ ἐκείνους, οἱ ὀποῖοι ἴστανται ἐπιφυλακτικοὶ ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας ἢ ἀμφισβητοῦν τὸν Χριστόν. Διότι, εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς ἐκάστου ἀνθρώπου, ὑπάρχει ἡ δίψα διὰ τὸ Ἀπόλυτον, διὰ τὴν Ἀγάπην. Καϊ ἐπειδὴ ὁ Θεὸς «ἀγάπη ἐστὶ», ὅταν αὐτὴν τὴν ἀγάπην τὴν μεταλαμπαδεύωμεν διὰ πράξεων, διὰ θυσίας καϊ διὰ τῆς σιωπηλῆς διακονίας, τότε τὸ μήνυμα καθίσταται πειστικὸν καϊ ἀποδεκτόν. Οἱ νοήμονες ἄνθρωποι, οἱ μορφωμένοι νέοι, ἀναγνωρίζουν τὴν αὐθεντικότητα καϊ προσεγγίζουν τὴν πηγὴν τοῦ Ὑδατος τοῦ Ζῶντος, βλέποντες εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Ἐκκλησίας πατέρα καϊ μητέρα, ἀντὶ αὐστηροῦ δικαστοῦ.

Εἰς τὴν σημερινὴν ἑορτὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, καλοῦμεθα νᾶ ἀναστηλώσωμεν ὄχι μόνον τὰς εἰκόνας ἐπὶ τῶν τοίχων, ἀλλὰ κυρίως τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου. Πᾶς ἄνθρωπος, ἀνεξαρτήτως φυλῆς, χρώματος ἢ κοινωνικῆς θέσεως, φέρει ἐντὸς του τὴν σφραγίδα τοῦ Δημιουργοῦ. Τοῦτο ἄλλωστε κηρύσσεται ἤδη εἰς τὴν πρώτην σελίδα τῆς Ἁγίας Γραφῆς: «κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καϊ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς» (Γεν. α', 27).

Ἡ Ὁρθοδοξία τιμᾶ τὸν ἀνθρωπον ὡς ζῶσαν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς εἶναι ὁ σύγχρονος, ζωντανὸς καϊ ἐπίκαιρος λόγος τῆς Ἐκκλησίας, λόγος πού ἀγκαλιάζει τὴν Οἰκουμένην, σέβεται τὴν ἑτερότητα, διαλέγεται μετὰ τῆς ἐπιστήμης, ἀγωνιᾶ διὰ τὸ περιβάλλον καϊ μάχεται ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης. Τὸ μέλλον τῆς Ὁρθοδοξίας διαγράφεται λαμπρόν, ἐφ' ὅσον τολμῶμεν νᾶ ἀτενίσωμεν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν μὲ θάρρος καϊ μὲ ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία λαμπρύνεται ὅταν ἀνοίγεται, ὅταν διαλέγεται, ὅταν προσλαμβάνει τὰ ἀγωνιώδη ἔρωτήματα τῆς ἐποχῆς καϊ δίδει, ἀντὶ τῶν στερεοτύπων τοῦ παρελθόντος, ἀπαντήσεις ζωῆς καϊ ἀληθινῆς ἐλευθερίας. Τὸ ἐκκλησιασμα αὐξάνεται ὅταν οἱ ποιμένες γίνονται διάκονοι χαρᾶς καϊ συνοδοιπόροι εἰς τὸν πόνον, μακρὰν τῆς διαχειρίσεως φόβου καϊ ἐνοχῶν, καθὼς εἰς τὴν ἐποχὴν μας, ἡ Ὁρθοδοξία καλεῖται νᾶ εἶναι ἡ προφητικὴ φωνή, ἡ ὀποία θὰ διακηρύξη τὴν

ιερότητα τοῦ προσώπου, τὴν προστασίαν τῆς Κτίσεως, καθότι «ἡ ἀποκαταδοκία τῆς κτίσεως τὴν ἀποκάλυψιν τῶν υἰῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχεται» (Ῥωμ. 8, 19), καὶ τὴν ἐνότητα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Καλεῖται νὰ γίνῃ ἡ ζύμη ἡ ὁποία θὰ ζυμώσῃ ὅλο τὸ φύραμα τοῦ κόσμου διὰ τῆς χάριτος τῆς Ἀναστάσεως.

Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Ἰμεῖς, ὡς ὁ πηδαλιούχος τῆς Νοητῆς Νηὸς τῆς Ἐκκλησίας, δίδετε καθ' ἐκάστην τὸ παράδειγμα αὐτῆς τῆς δυναμικῆς καὶ ζώσης Ὁρθοδοξίας. Διανύοντες ἤδη, χάριτι Θεοῦ, τὸ τριακοστὸν πέμπτον ἔτος μιᾶς καλλικελάδου καὶ θεοφιλοῦς Πατριαρχίας, τριάντα πέντε ἔτη ποιμαντικῆς καὶ οἰκουμενικῆς διακονίας, ἀφιέντες ἀνεξίτηλον τὸ ἶχνος ὑμῶν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς τὸν Ἀποστολικὸν καὶ Οἰκουμενικὸν τοῦτον Θρόνον, διὰ τῶν ῥηξικελεύθων πρωτοβουλιῶν Ἰμῶν, διὰ τοῦ οἰκουμενικοῦ Ἰμῶν προσανατολισμοῦ, διὰ τῆς πατρικῆς Ἰμῶν ἀγάπης πρὸς τὴν νεολαίαν καὶ τῆς μερίμνης διὰ τὰ σύγχρονα προβλήματα, ὅπως ἡ κλιματικὴ κρίσις καὶ ἡ καταλλαγὴ τῶν λαῶν, ἀποδεικνύετε ἐμπράκτως ὅτι ὁ Θρόνος τῆς Κωνσταντινουπόλεως λειτουργεῖ ὡς ἐργαστήριον ἐλπίδος καὶ ὡς φρουκτωρία μέλλοντος. Ἰπὸ τὴν σεπτὴν Ἰμῶν ἡγεσίαν, πορευόμεθα μετὰ θάρρους, γνωρίζοντες ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία ἀποτελεῖ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Θεοῦ εἰς τὰ ἀδιέξοδα τοῦ κόσμου, μίαν ἀπάντησιν πλήρη ζωῆς, φωτὸς καὶ ἐλευθερίας.

Εὐχομαι ὅπως τὸ Φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Ζωῆς, καταυγάζῃ τὰς διανοίας πάντων ἡμῶν, ἰδιαίτερος δὲ τῆς νέας γενεᾶς, ὥστε αὐτὴ νὰ συνεχίσῃ νὰ ἀναζητῆ καὶ νὰ βιώνῃ τὸν Χριστὸν ὡς τὴν μόνην Ὁδὸν, τὴν μόνην Ἀλήθειαν καὶ τὴν μόνην Ζωήν.

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ νεότης τοῦ κόσμου, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν νεότητα προσβλέπομεν καὶ ἐπενδύομεν.

Γένοιτο.

1. Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. «Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ.» Κολυμβάρι Κρήτης, 26 Ἰουνίου 2016.

Φωτογραφία: Νίκος Παπαχρήστου